

Családunkban immár többedik alkalommal készültünk az Elsőáldozás ünnepére, ezúttal legkisebb gyermekünkkel, de mindegyikük más-más egyéniség lévén, ezen az ünnepen sem szerettünk volna rutinszerűen részt venni. Intenzív felkészülést kínált a négy alkalomból álló, szülőket illetve a hittanos gyerekeket megszólító találkozások, melyek formáltak bennünket. Különösen az Attila atyától kapott „szentgyónási kérdések felnőtteknek” segített sokat nekem.

A szülők közül végül én vállaltam, hogy segítek az elsőáldozás ünnepélyessé tételének koordinálásában. Levelező-listát készítettem, hogy emlékeztetőül körbe küldjem, miben maradtunk az utolsó megbeszélésen. Megegyeztünk a szülőtársakkal, hogy mindenki járuljon hozzá a virágdíszítéshez, valamint tudjunk egy jelképes ajándékkal kedveskedni Attila atyának és a hitoktatóknak. Teltek a napok, és csak hat család juttatta el a kért támogatást a plébániára. Nagyon izgultam, most mi lesz. A virágokat is lassan rendelni kellett volna. Férjem és Kószó Edit bátorítottak, ne féljek, minden megoldódik majd időben. De én tovább izgultam. A vasárnapi ruhapróbán több szülőtől sikerült még beszédnem a kért összeget, de így is csak a szükséges fele gyűlt össze. Váratlanul az egyik szülő befizette másik két gyermek hozzájárulását is, és ez a momentum indította el aztán a kegyelem áradását. Egy másik szülő vállalta, hogy az ajándékok egy részét állja. Megint egy másik szülő ígérte, hogy a virágra összegyűlt pénznél jóval több virágot tud hozni, szeretetből. Így én is teljesen megnyugodtam, többet a listára nem írtam. A következő héten érkezett az újabb meglepetés, még további szülők hozták a kért összeget, így végül mindenki hozzájárult az ünnephez, sőt ami megmaradt, azt átadtam a plébániának.

Szombaton délután megilletődöttek voltak a gyermekek a vizsga és az első szentgyónás előtt. Az atyák szeretettel segítették őket, a vizsga négy helyszínen zajlott, ahol számot adhattak tudásukról. Közben a szülők készítették elő a másnapi ünnepre a nagytermet. Az egyik anyuka vasalta a fehér terítőket, több apuka pakolta az asztalokat, hordták a virágokat a díszítéshez, a rózsaszirmokat készítettük a kis és nagy kosarakba, más anyukák Aradi Mártival felszalagozták a padokat. Felemelő érzés volt közösségben dolgozni, bármilyen feladathoz értünk, rögtön ott volt néhány anyuka vagy apuka, és már el is készültünk.

Az elsőáldozás felejthetetlen élmény marad minden hittanos és szülője, rokonai és a közösségünk számára is. A gyönyörű zenei szolgálat, a szülők gyermekükre adott áldása, az úrnapi körmenet, mind-mind segített abban, hogy mélyen átéljük Krisztus ajándékának, az Eucharisziának misztériumát.

A szeretetvendégséget a nagyteremben tartottuk, ahol sok finom sós és édes sütemény várta a

vendégeket. Megköszöntük Attila atyának és a hitoktatóknak áldozatos szeretetét, mellyel ehhez a lelki mérföldkőhöz elsegítették gyermekeinket. Gyorsan rendet raktunk, az egyik lelkes apuka fel is mosta a nagytermet. A közösségi ünneplés után ki-ki saját családjában folytatta a napot.

Végül két személyes, családjunkban megélt momentumot osztanék meg az elsőáldozással kapcsolatban. Amikor kisfiammal készültünk a vizsgára, ezt mondtam: Andris, nagyon fontosak ezek a kérdések, amiket tanulunk, de mindig jusson eszedbe, hogy Jézus a legjobb barátod! Mire nagy, csillogó szemeivel csodálkozóan kérdezte: Tényleg? Igen! – válaszoltam neki. Mindenestre ezt tehettem lelki hátizsákjába.

A másik pedig, hogy az elsőáldozás napjának estéjén nagyon mély, sebeket gyógyító beszélgetésben lehetett részünk az egyik nagyfiunkkal és családjával. Mindezek után így fohászkodom: Szentlélek Úristen, köszönöm áldásodat, kegyelmedet, amivel őrzöl minket. Add, hogy ne féljünk, és állhatatosan kitartsunk a szeretetben!

Csányi Tekla